

Én álmodok, te csak lélegezz

Művészi lényem alakját kiszúrva,
engedve a messze semmibe burkolva
szavaim fátylain játszó gyermekek
víznek feketén festett tükrén merednek.

Kirágott köntösének alja fátyolában
lebegve illan szemem fénye világa.
Messze távra szökik elmém oldalában,
hitem vitázza szavam pirosában.

Mi csók az, tavasznak lenge kelléke,
veszett szívemnek otthagyt elméje.
Árokba lökött, megtaposott reményem
sírva áll, görnyedve mered szemébe.

Biztos jó, s talán megnyugtató
az ölelés, a csók, s ami adható
testből testbe, zokogó örömbbe,
hívó arcból kivetett gödörbe.

Mert hús kicsiny szellő árva nyomába
eredve intek majd meredve legyintek.
Érezve illatát sebes nyomában,
piros hangjával nevem temetve ül.